

különszám
Júlia

Világszerte Nr. 1

Michelle Smart

Argentin tangó

Michelle Douglas

Üzleti ajánlat

Lynne Graham

Hűséges nőcsábász

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Enterprises ULC-vel létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Enterprises ULC. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Michelle Smart, 2020 – Vinton Kiadó Kft., 2025

Eredeti címe: *The Cost of Claiming His Heir* (Harlequin Mills & Boon, Modern Romance)

• Magyarra fordította: Kiss Klára

© Michelle Douglas, 2020 – Vinton Kiadó Kft., 2025

Eredeti címe: *Singapore Fling with the Millionaire* (Harlequin Mills & Boon, Romance)

• Magyarra fordította: Kiss Klára

© Lynne Graham, 2020 – Vinton Kiadó Kft., 2025

Eredeti címe: *The Italian in Need of an Heir* (Harlequin Mills & Boon, Modern Romance)

• Magyarra fordította: Kiss Klára

Nyomtatásban megjelent: a JÚLIA KÜLÖNSZÁM 130. számában, 2025

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-615-108-046-7

• Kép: Shutterstock

A Júlia különszám a Vinton Kiadó Kft. időszaki kiadványa.

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2025

• A kiadó és a szerkesztőség címe: 1118 Budapest, Szüret u. 15.

• Felelős kiadó: dr. Bayer József

• Főszerkesztő: Vaskó Beatrix

• Telefon: +36-30-300-9899; e-mail-cím: info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Michelle Smart
Argentin tangó

1. FEJEZET

A közönség fülsiketítő éljenzésben tört ki. Becky Aldridge az asztalokat törölgette az egyelőre néptelen sörsátorban. Sejtette, hogy Emiliano Delgado, a Delgado-csapat tulajdonosa és játékos a gólt lőtte. Az elmúlt három hétben minden alkalommal, amikor ez a csapat kupameccset játszott, a nézők száma megháromszorozódott.

Amikor Becky elvállalta a munkát, a lovaspólo idegen fogalom volt számára. Még mindig nem tudott sokat a játékról, de azt tudta, hogy minden nő a sztárjátékosra hajt.

Éppen az utolsó koszos poharakat vitte a bárpulthoz, amikor észrevette, hogy két kutya boldogan habzsolja a fűre hullott chipset és egyéb maradékot. Becky nevetve figyelte a két négylábú porszívót.

– Jenna?

Kutatóan körbenézett, de nem lepődött meg, hogy nem kapott választ. A lány ahelyett, hogy vele együtt a bárpultnál dolgozott volna, ismét elment, hogy az elődöntőt nézze. Emiliano Delgado lelkes rajongója volt. Mindent, amit Becky a szexi spanyol-argentín milliárdosról tudott, Jennától hallotta.

Miután meggyőződött róla, hogy a kutyák nem tartoznak a sátor előtt álló emberekhez, Becky kolbászdarabokat adott nekik.

Működött a dolog. Az állatok hamarosan boldogan ettek a kezéből. Becky kitett nekik egy tál vizet, leült a sátor előtti egyik asztalhoz, és hívta a számot, amelyet a kutyák nyakörvén talált. Egy automata üzenetrögzítő fogadta a hívását.

– Halló, itt Becky! Nem kell aggódnia a kutyái miatt. Velem vannak. A rózsaszín tetejű sátorban dolgozom, és vigyázok rájuk, amíg el nem jön értük. Viszlát.

A két kutya figyelmesen hallgatta. A nagyobbik, egy imádni való tekintetű golden retriever volt, a kisebbik aranyos keverék.

– Ne féljete! – Becky megnyugtatóan megsimogatta a fejüket. – Anyukátok vagy apukátok valószínűleg hamarosan értetek jön.

Egy szomjas látogató tért be a sátorban. Ki kell szolgálnia őt. Miután aggódó pillantást vetett a kutyákra, Becky bement, és megkönnyebbülten konstataálta, hogy az ebek követték a pult mögé, kényelmesen elnyújtóztak, és egy pillanatra sem vették le róla a szemüket.

Fél órával később Jenna újra megjelent, a nyomában új vendégekkel. A Delgado csapat 6:5-re nyerte az elődöntőt. A tömeg persze ünnepelni akart. Hamarosan akkora volt a sürgés-forgás a sátorban, hogy Beckynek alig volt ideje megsimogatni a kutyákat, vagy adni nekik egy-egy falat kolbászt.

– Mi a fenét keresnek itt?

Becky éppen öt korsó sört csapolt néhány fiatalembernek, akik sóváran bámulták a mellét, amikor Mark, az üzletvezető visszatért, és undorodva nézett a kutyákra.

– Odakint voltak – magyarázta Beck. – Már küldtem hangüzenetet a gazdájuknak.

– Innen menniük kell.

– Miért?

– Nem egy hülye kutyamenhely vagyunk. Vidd ki őket!

Becky a harmadik korsó sört az egyik vendég felé tolta, a negyediket pedig a csap alá tette.

– Elvesztették a gazdájukat.

– Nem érdekel. Vidd ki őket!

– Rendben, ezzel a körrel még gyorsan végzek, aztán kint várok velük.

– Nem! Szabadulj meg a dögöktől, és gyere vissza dolgozni!

– Ne légy már ilyen! – könyörgött Becky, de rá kellett jönnie, hogy hiába beszél.

Mark dühösen megragadta a karját, és ráförmedt:

– Ha meg akarod tartani az állásodat, akkor jobb, ha azt teszed, amit...

Mély morgás törte meg a csendet. A kisebbik kutya vicsorogva odaült Becky mellé, és Markra meredt.

A férfi belerúgott. Becky nem tudta megmondani, hogy reflexből vagy szándékosan tette-e. Az állat nyüszített. A lány felháborodva a teli korsó sörért nyúlt, és a főnöke arcába lötytyintette.

Hirtelen síri csend lett a sátorban.

Mark vörös arcáról lecsorgott a sör.

– Hülye kurva! – sziszegte dühösen.

Becky a karjába vette a nyüszítő kutyát.

– Te szörnyeteg! Hogy merészelsz megrúgni egy védtelen állatot! – Dühösen meredt a férfira.

– Ki vagy rúgva.

– Nem érdekel. Undorítóan viselkedsz. Feljelentelek!

Becky észre sem vette, hogy a vendégek hirtelen elhallgattak.

Egy magas, karcsú fickó sárfoltos zöld-fehér Delgado-pólóban a pulthoz lépett, és leplezetlen dühvel bámult Markra.

– Megrúgtad a kutyámat?

Márk azonnal felismerte a férfit, és elsápadt.

– Csak egy kicsit megtaszítottam.

– Megrúgta – erősítette meg Becky, miközben titkon letörölt egy könnycseppet az arcáról. – Miután rám kiabált, és ez az imádni való kutyus próbált megvédeni. – Szeretetteljesen pusztit nyomott az eb fejére.

Emiliano egy pillanatra Beckyn felejtette a tekintetét. Aztán megmozdult. A méretéhez képest elképzelhetetlen fürgeséggel átugrott a pulton, nyakon ragadta Markot, és kirángatta a sátorból.

A golden retriever úgy döntött, hogy követi a gazdáját. Becky utánasielt, és ráparancsolt, hogy maradjon a lábánál.

Mark a földön feküdt.

– Téged is meg kellene rúgjalak, hogy tudd, milyen érzés! – mondta dühösen Emiliano. – De nem szeretném bepizkolni a lábam. Tűnj el, mielőtt meggondolom magam! Egyébként ki vagy rúgva.

– Ezt nem teheti... – kezdte Mark, de egy pillantás Emiliano dühös arcára elhallgattatta.

Emiliano most egy erősen sminkelt, rövid nadrágos, áttetsző blúzoz fiatal nőhöz fordult.

– Te is ki vagy rúgva. Azért fizetlek, hogy vigyázz Rufusra és Barney-ra. De elszöktek.

A nő elsápadt.

– Csak pár percig nem figyeltem oda – mentegetőzött.

– Pontosan. Mert túlságosan lefoglalt, hogy Juannel flörtölj. Tűnj el!

Emiliano Beckyhez fordult, aki lenyűgözve figyelte őt.

A golden retriever a lány lábához simult, a keverék megnyalta az arcát. Becky belülről megacélozta magát. Emiliano kérdően nézett rá barna szemével. Aztán sugárzó mosoly ragyogott fel az imént még komor arcán.

Becky most már értette, hogy Jenna és több ezer nő miért van annyira oda ezért a férfiért.

– Mit tervez mára? – kérdezte Emiliano, és kissé körülményesen átvette tőle a kutyát, mert a lány jó harminc centiméterrel alacsonyabb volt nála.

– Dolgozom. – Az arcszesz és az izzadság illata megcsapta Becky orrát. – Legalábbis eddig ezt szándékoztam csinálni. De Mark épp most rúgott ki.

– Ötszáz fontot fizetek magának, ha vigyáz a két kedvencemre.

– Tessék?

Emiliano elmosolyodott.

– A döntő három óra múlva lesz, és én most bocsátottam el a kutyaszitteremet.

Két hónappal később

Emiliano háromszor átfutotta a nehezen kibetűzhető, kézzel írt levelet. Aztán összegyúrta, a

nadrágzsebébe dugta, és kiviharzott angliai házából. A lány, aki épp most tette tönkre a napját, nem válaszolt a telefonhívására. Miután ádáz pillantást vetett a felhős égre – ezt hívják Angliában nyárnak? –, fél órát vesztegetett Becky keresésére. Először az istállókban, majd a karámokban nézett körül.

Valójában már így is épp elég stresszes volt. A hétvégén tervezte meglátogatni zsarnoki természetű anyját Monte Cleure-ben, ahol mindennek tetejébe találkozni fog féltestvérével, Damiannel is. Hat hónapja látta őt utoljára az apja temetésén, és szívesen lemondott volna az újbóli találkozásról.

Mogorván előhúzta a zsebéből megcsördülő mobiltelefont. Az arca még jobban elsötétült, amikor Becky helyett az állatorvos nevét olvasta a kijelzőn. Még az a fantasztikus hír sem tudott mosolyt csalni az arcára, hogy a kancája, Matilde, aki már nem tudott versenyezni, vemhes.

Felnézett, és látta, hogy a távolban a réten valaki feléje tart. A körülötte ugráló két négylábú megerősítette a gyanúját, hogy Becky az. Sietve megindult arra.

Amikor a kutyák meglátták, odaszaladtak hozzá, hogy megsimogassa őket.

– Mi ez az egész? – kérdezte ingerülten Emiliano, és a lány orra elé tartotta a papírgombócot.

Becky megforgatta a szemét, és felvette a kutyák labdáját.

– A felmondásom.

– Nem fogadom el.

Becky eldobta a labdát. A kutyák lelkesen utána vetették magukat.

– Akkor is elmegyek. – Nyugodtan nézett Emilianóra.

– Ezt nem teheti a kutyákkal! Imádják magát.

– Én is nagyon szeretem őket, de már az elején megmondtam, hogy nem maradhatok sokáig.

– Hogy találjak ilyen gyorsan valaki mást?

Becky keresztbe fonta a karját tekintélyes méretű melle előtt. A türelem és a kétségbeesés keverékével nézett Emilianóra. A férfi túlságosan jól ismerte ezt a tekintetet.

– Végül is még négy hete van. És két hónapja tudja, hogy egy hónapon belül elmegyek. Csak udvariasságból írtam a felmondólevelet, hogy emlékeztessenem, időben keressen helyettem valakit.

– De én nem akarok senki mást. – Mióta a lány két hónappal ezelőtt kutyaszitterként beköltözött hozzá, egy percig sem kellett aggódnia az állatai miatt. – Megduplázom a fizetését.

Rufus letette a labdát Becky lába elé. A lány felvette, és újra eldobta. Aztán felvillantotta sugárzó mosolyát, amitől Emiliano szíve azonnal hevesebben vert.

Első pillantásra Becky meglehetősen átlagos lánynak tűnt. Amikor először találkoztak, egyfajta egyenruhát viselt, amely fekete blúzból és bő nadrágból állt. Hosszú, sötét haját lófarokba kötötte, az arcát nem festette. Ha a két kutyája nem nála keres menedéket, miután megszöktek Gretától, egy pillantást sem vetett volna rá. Ám a lány mosolya elbűvölte. Nagy zöld szeme, pisze orra és telt ajka volt. Azóta is arra vágyott, hogy megcsókolja. Tudni akarta, hogy az ajkai olyan puhák-e, mint képzelte.

Napokkal később leengedett hajjal pillantotta meg. Gesztenyebarna haja majdnem a derekáig ért.

Általában barátságos volt, de néha indulatos, gyors észjárású, és osztozott a kutyák iránti szeretetében. Ha Becky Aldridge nem lett volna az alkalmazottja, és ezért a számára tabu, már régen ágyba vitte volna.

– Semmi kifogásom, ha megduplázza a fizetésemet, de négy hét múlva akkor is elmegyek. Az új munkahelyemen hat hét múlva kezdek.

– Ó, igen? – A férfi döbbsen nézett Beckyre. – Akkor miért megy el már négy hét múlva?

– Mert még sok dolgom van előtte.

Végül is valahol laknia kell, és már talált is az interneten egy lakást a labor közelében, ahol hamarosan dolgozni fog. Bútorokra is szüksége lesz.

– Mondja meg az új munkaadójának, hogy meggondolta magát.

Becky együttérzően elmosolyodott. Szegény Emiliano aranykanállal a szájában született, és azt hiszi, hogy minden kívánsága teljesül. Amikor ő beleegyezett, hogy ideiglenesen elvállalja a munkát nála, nyilván abban reménykedett, hogy a sármjával ráveheti, hogy maradjon.

– Nem!

Elvégre nem azért tanult éveken keresztül, hogy most sutba dobja a diplomáját.

Mielőtt a férfi felháborodottan vitába szállt volna vele, megcsörrent a mobilja, ezért csak egy dühös pillantást vetett rá, mielőtt fogadta a hívást.

Miközben Emiliano beszélt, kicsúszott a kezéből a felmondólevél. Ingerülten rátaposott a csizmája sarkával.

Becky megforgatta a szemét a gyerekes gesztus láttán.

Mivel a szeptemberben kezdődő kutatási projektje előtt négy szabad hónapja volt, azt találta ki, hogy ezen idő alatt olyan munkát vállal, amely nem terheli túlságosan a kis szürke agysejtjeit. Egyszerűen szüksége volt némi szünetre. Így hát a lovaspóló-egyesület büféjében dolgozott. A munka meglehetősen unalmas volt, ezért amikor Emiliano felajánlotta a kutyaszitterkedést, lelkesen beleegyezett. De rögtön az elején közölte vele, hogy csak szeptember közepéig maradhat.

Becky szerette a kutyákat. Együtt nőtt fel velük. Az emberekkel ellentétben a kutyák mindig hűségesekek.

Szeretett Emilianónak dolgozni, amit aligha lehetett munkának nevezni. A lovászokkal is jól kijött.

Egy dolgot hamar megtanult: Emiliano nem érti a tréfát, ha az állatairól volt szó. Éppen egy hete rúgta ki az egyik lovászfíút felmondás nélkül, mert az nem tartotta magát szigorúan a lovak gondozására vonatkozó magas követelményekhez.

Időközben Becky sok mindent megtudott a lovaspólóról. Még tetszett is neki ez a sport. Mivel mindig napszemüveget viselt, senki sem láthatta, hogy alig vette le a tekintetét Emilianóról, amikor az játszott. Mintha összenőtt volna a lóval, olyan könnyedén és elegánsan vágatott végig a pályán.

Magas, izmos és széles vállú. Az arca olyan, mintha Michelangelo faragta volna: nagy barna szempár, magas arccsont, ívelt ajkak. Sötétbarna, oldalt felnyírt haj. Becky megértette, miért dobogtatta meg annyi nő szívét. Ő maga igyekezett kordában tartani az iránta táplált érzéseit, ennek ellenére meglehetősen féltékeny volt a rajongókra, akik állandóan körülötte nyüzsögtek.

A flörtölés egyszerűen Emiliano vérében volt. Minden nőben azt a benyomást keltette, hogy ő a szíve választottja. Ezt nem szabad elfelejtenie, amikor a férfi kihívóan, pimaszul rámosolyog! Emiliano számára ez teljesen normális viselkedés.

Éjszaka azonban Beckyt erotikus álmok kínozták. Egyre nehezebben tudta elrejteni valódi érzéseit. Minél hamarabb elhagyja a birtokot, annál jobb. Amint elkezd az új munkáját, nem lesz többé ideje Emilianóra gondolni.

A telefonbeszélgetés után a férfinak láthatóan jobb kedve lett.

– Meséltem már arról a Picasso képről. Eddig nem akarták eladni nekem, de most már az enyém – mondta diadalmasan.

– Gratulálok!

A világ egyik legsikeresebb lótenyésztője és pólójátékosa egyben nagy műkedvelő is volt, saját galériákkal Londonban, New Yorkban, Madridban és Buenos Airesben, ahol a közönség gyönyörködhetett az Emiliano által megszerzett gyönyörű műalkotásokban.

– Ha nyit egy galériát Oxfordban, szívesen megnézem, ha lesz majd időm.

– Miért pont Oxfordban?

– Nem olvasta az önéletrajzomat?

Becky elküldte e-mailben, és feltételezte, hogy a férfi el fogja olvasni, mert biztosan tudni akarja, ki az a nő, aki a kutyáira vigyáz.

Emiliano keresztbe fonta a karját a mellkasa előtt.

– Minek? Kiválóan ismerem az emberi természetet – állította önelégülten.

Becky ismét az ég felé fordította a tekintetét. Az első esőcsepp az orrán landolt. Gyorsan megveregette a combját, hogy magára vonja a kutyák figyelmét. Be akart menni velük a házba, mielőtt elkezdett zuhogni.

– Négy hét van még hátra. Azt javaslom, adjon fel egy álláshirdetést.

– Nem szükséges – szólt utána Emiliano, amikor a lány elindult a ház felé az állatokkal. – Maga
úgyis marad.

Becky megfordult, és hátrafelé lépkedett tovább.

– Téved! – kiáltotta.

– Hát nem tudja, hogy én mindig megkapom, amit akarok, *bomboncita*?

– Akkor itt az ideje, hogy visszavegyen az egójából.

A lány pimaszul odaintett a férfinak, majd a kutyákkal együtt elsietett.

2. FEJEZET

Mindenkinek magángéppel kellene repülnie, gondolta Becky másnap, de nem egy mogorva milliárdossal. Még Rufusnak és Barney-nak sem sikerült mosolyt kicsalni Emilianóból.

Becky inkább nem akarta tudni, miért olyan rosszkedvű attól, hogy meglátogatja az anyját. Elég gondot okozott neki, hogy megküzdjön a férfi iránt érzett vonzalmával.

Elszántan füldugót tett a fülébe, becsukta a szemét, és úgy tett, mintha aludna. Mindeközben érezte a főnöke feszültségét.

Monte Cleure-ben csillogó fekete limuzin várta őket. Becky figyelmesen nézett ki a sötétített ablakokon, és arra a következtetésre jutott, hogy a Franciaország és Spanyolország között leterülő kis hercegség versenyt ragyog a limuzinnal.

Rövid autózás után egy jókora parkkal övezett birtokra kanyarodtak. Becky csodálkozva nézte a nagy, terrakotta csempével burkolt, világossárga színűre festett villát.

– Először is kiteszük magát és a kutyákat a szállása előtt – mondta Emiliano szűkszavúan, amikor megálltak egy élénksárga kis ház előtt. Egy egész tucat volt belőlük. A birtok alkalmazottai laktak itt.

– Szép – mondta Becky.

– Ha bármire szüksége van, kérem, forduljon hozzám! – tette hozzá Emiliano.

Becky mosolyogva megsimogatta Rufus fejét.

– Minden rendben lesz.

– A kutyák szabadon járkálhatnak az egész területen. A villába viszont nem mehetnek be.

Emiliano valószínűleg majd gyakran átjön, hogy a kedvenceivel legyen, gondolta Becky.

– Az útlevelét magával kell vinnie, ha elhagyja a házat. Mindenütt nyüzsgönek a biztonsági őrök.

– Fegyveresen?

– Igen.

A sofőr udvariasan kinyitotta a lánynak a limuzin ajtaját.

– Akkor valószínűleg óvatosnak kell lennem velük – viccelődött Becky, mosolyt csalva Emiliano arcára.

Kiszállt a kocsiból, Rufus meg Barney követték, és engedelmesen megvárták, amíg a lány elbúcsúzott a gazdájuktól.

– *Chau, bomboncita!*

– *Hasta luego.* – Viszlát később.

Emiliano mindig mosolygott, amikor a lány egy tőle tanult spanyol kifejezést használt, ma azonban csak grimaszolt.

Becky elgondolkodva nézett a limuzin után. A kilátás, hogy a hétvégét az anyjával tölti, elrontotta Emiliano kedvét. Vajon miért?

Emiliano légpuszival üdvözölte édesanyját, Celestét, a vidám özvegyet.

– Nem hoztál magaddal barátnőt? – kérdezte Celeste, és belekarolt a fiába.

Emiliano a kutyaszitterére gondolt.

– Nem, ezúttal nem.

– Ez egyáltalán nem vall rád, *mojito*. Mindig izgatottan várom a legújabb szépséget, aki a partnered az éves nyári partimon. Egyébként a vendégeim is.

– Nem volt időm randizni – állította Emiliano.

Valójában két hónapja nem randevúzott. Valamilyen ismeretlen okból már nem érdekelték a nők, akik úgy nyüzsgötek körülötte, mint darazsak a nyitott lekvárosüveg körül.

– Már készülsz a *Delgado Konzern* átvételére?

– Miért kellene? Talán mégiscsak megtaláljuk az apám végakarátát.

Emiliano nevelőapja, Eduardo hat hónappal ezelőtt halt meg. A temetés napján Emiliano féltestvére, Damian észrevette, hogy a végrendelet eltűnt a széfből. Mivel Eduardo úgy rendelkezett, hogy a cég a vér szerinti fiára szálljon, Damian számára egyértelmű volt, hogy Emiliano tüntette el a végrendeletet. Ha a következő három héten belül nem kerül elő, Monte Cleure archaikus törvényei szerint a teljes örökség az idősebb fiúé lesz. Emiliano így egy csapásra egy milliárdokat érő pénzügyi szolgáltató csoporttal lenne gazdagabb, ami valójában a féltestvérét illetné – és jogosan, ahogy azt Emiliano őszintén beismerte.

– Talán – felelte Celeste. – De ha nem, akkor az apád birodalma a tiéd.

Nem az apám volt, gondolta Emiliano. A biológiai apja egy argentin pólójátékos volt, aki tíz héttel a születése után meghalt. Egy évvel rá Celeste hozzáment Eduardóhoz, aki örökbe fogadta a gyereket, de soha nem tudta szeretni. Emiliano csupán Celeste termékenységének bizonyítékául szolgált neki. Eduardónak ugyanis szüksége volt örökösre, aki egy nap átveszi a céget, így Damian érkezése nem sokáig váratott magára.

A sors iróniája lenne, ha végül a fogadott fiú örökölné Eduardo teljes vagyonát. Tíz évvel ezelőtt Emiliano néhány hónapig a *Delgado Konzern*nek dolgozott – katasztrofális következményekkel. Csak Celeste kedvéért vállalta a munkát, mivel nem igazán volt érzéke a számokhoz, de az volt az utolsó alkalom, amikor szívességet tett neki. Gyerekkorában bálványozta az anyját, mostanra azonban átlátott rajta: Celeste végtelenül önző és narcisztikus teremtés.

De az anyja.

– Nekem nem kell – mondta Emiliano.

– Damianre akarod hagyni? – Az asszony felnevetett.

Emiliano fanyarul elmosolyodott. Celestével bonyolult a kapcsolata. A féltestvérével viszont egyszerű: gyűlöli őt. És az érzés kölcsönös. Tíz éve egyetlen szót sem váltottak egymással, de évente kétszer kénytelenek voltak találkozni.

Az, hogy egy hiányos öltözetű szépséggel a karján jelent meg a hagyományos nyári partin, mindig is titkos örömet szerzett Emilianónak, mert ezzel kiváltotta Damian nyilvánvaló nemtetszését. Apa és fia mindig is rosszat gondoltak róla.

– Még nem tudom, mit fogok kezdeni vele.

– Tudom, hogy teljesen lefoglal a tenyésztés és a lovassport.

Ez igaz volt. Emiliano irányította a világ különböző pontjain stratégiai szempontok alapján létrehozott istállókat, ahol lovakat tenyésztett, versenylovakat, valamint a lovaspólóhoz alkalmas állatokat tréningezett.

– Ráadásul egy sikeres pólócsapat kapitánya vagy. Természetesen nem akarod feladni. Én nagyon jól ismerem a *Delgado Konzern*t, és szívesen irányítanám, természetesen az érdekeidet figyelembe tartva.

– Természetesen.

Emiliano jelentőségteljesen elmosolyodott. Celeste mindig is hihetetlenül hataloméhes volt, ezért a férfi biztosra vette, hogy ő lopta el a végrendeletet és az üzleti dokumentumokat. Ha ezek az iratok előkerülnének, többé nem lenne befolyása a vállalat működésére. Damian soha nem adná át az irányítást.

– Majd beszélünk róla, ha eljön az ideje. Mondd csak, mikor érkezik Damian?

– A gépe most szállt le, szóval hamarosan itt lesz. Egyébként magával hozza a barátnőjét is.

– Akkor bizonyára komoly a dolog.

A féltestvére még soha nem hozott barátnőt családi ünnepségre. Valószínűleg attól félt, hogy Celeste undok lesz vele.

– Légy kedves hozzá! – intette az anyja.

Emiliano csak nevetett.

– Egy kicsit rendbe hozom magam. Ebédnél találkozunk.

– Odakint eszünk. Ne merészd magaddal hozni a korcsokat!

A kedvenceit „korcsoknak” meri nevezni! Ezért még lakolni fog...

Emiliano kritikusan nézte a tükörképét. Utált szmokingot viselni, de Celeste ragaszkodott hozzá.

Tulajdonképpen mindig jól érezte magát a nyári partikon. A több száz illusztris vendég – gazdagok, hírességek, különcök – jól benyakalt, majd a várakozó limuzinokhoz és helikopterekhez botorkáltak, kezükben a finom ajándékokkal teli táskákkal.

Miért lenne ezúttal másképp? Celeste belebújt a főpapnő szerepébe, Damian magában merengett, ő maga pedig jól szórakozott. A testvérek semmibe vették egymást, nem is titkolták kölcsönös utálatukat. A köztük lévő feszültség azonban mostanra még jobban kiéleződött. Gyanakodva, egyetlen pillanatra sem vették le a szemüket egymásról. Emiliano keserű ízt érzett a szájában.

Hirtelen felindulásból elővette a mobilját, és felhívta Beckyt.

A lány harmadik csörgés után felvette.

– Hol van most?

– Sétáltatom a kutyákat, és próbálok kitérni a biztonsági őnök golyói elől.

Emiliano elmosolyodott. A Beckyvel folytatott beszélgetés azonnal feldobta a hangulatát.

– Hamarosan visszajön?

– Nem hiszem. Jó három kilométerre vagyunk az erdőben. Miért? Minden rendben?

Nem, semmi sincs rendben. Emiliánónak rossz előérzete volt, de ezt inkább megtartotta magának.

– Igen, csak gyorsan meg akartam nézni a kedvenceimet, amíg józan vagyok.

Becky vidám nevetése zene volt a füleinek.

– Körülbelül fél óra múlva visszaérhetünk.

– Nem szükséges. Majd reggel találkozunk... úgy értem, reggel találkozom a kutyákkal. Szép estét, Becky!

– Köszönöm. Érezze jól magát a partin!

– Megpróbálok.

Emiliano visszacsúsztatta a mobilt a zsebébe, és tűnődve ivott egy kortyot a whiskyből. Elképzelte maga mellett Beckyt egy lélegzetelállító estélyiben. Még soha nem látta őt ruhában vagy szoknyában. Mindig farmert viselt, amikor a kutyákat sétáltatta. Még soha nem látta meztelen lábát sem. Csak annyit tudott, hogy mesés alakja van: telt mell, keskeny derék és kerek popsi.

A legtöbb női partivendégnek ügyelnie kellett a külsejére. Valószínűleg állandó diétán éltek, vagy zsírleszíváson estek át, és az arcuk teljesen sima volt. Míg Beckynek valószínűleg hamarosan nevetőráncok jelentek meg a szeme és a szája körül.

Ha rajta múlna, a saját maga győződne meg erről. A lánynak vele... illetve a kutyáival kell maradnia. Rá fogja beszélni mindjárt a hétvége után.

Úgy tűnt, Beckyt nem érdekli a pénz, de persze mindenkinek megvan az ára.

– Emiliano!

Az éles hangra összerezsent, és megfordult. Kylie, egy elkényeztetett angol örökös nő igyekezett felé. Csontos karját a férfi nyaka köré fonta. Parfümjének émeletítően édes illata megcsapta Emiliano orrát.

– Rossz fiú. – Kylie duzzogva húzta el a száját. – Azt hittem, fel fogsz hívni.

Emiliano büntudatos vigyorral szabadította ki magát a nő szorításából.

– Elnézést. Rengeteg dolgom volt.

Kylie is jelen volt a pólómérkőzésen, ahol Rufus és Barney elszökött. A Delgado csapatának elődöntőbeli győzelme után csatlakozott az ünnepléshez. Emiliano homályosan emlékezett arra, megígérte neki, hogy a mérkőzés végeztével elviszi vacsorázni. Aztán rögtön el is felejtette Kylie-t. Pedig a lány tulajdonképpen az esete: szép, szőke, hosszú lábú, és nem lehet elmondani róla, hogy magas lenne IQ-ja. Tíz évvel ezelőtt egy szuperintelligens nővel volt együtt, akiről utólag kiderült, hogy csaló és bűnöző. Sajnos, Emiliano erre túl későn jött rá. A világa akkor szó szerint összeomlott.

A szeme sarkából látta, hogy a bátyja közeledik felé. Valami baj volt Damiannel. Miért hozta magával ezt a Miát? Angol lány, és tegnap együtt ebédelt a családdal. Este pedig mindannyian ellátogattak a kaszinóba. Mia remek humorérzéssel rendelkezett, és pont az ellentéte volt annak

az unalmas nőnek, akit Damian legutóbb bemutatott a családnak.

Emiliano megérezte, hogy valami nincs rendben a kapcsolatukkal, és a rossz előérzete csak fokozódott.

Becky mélyen aludt, de felébredt, amikor a kutyák ugatni kezdtek. Csak ekkor hallotta meg, hogy valaki kopogtat a bejárati ajtón.

Álmosan felállt, felvette a fürdőköpenyét, és az ajtóhoz botorkált.

– Máris megyek! – kiáltotta.

Csakis Emiliano lehet. Valószínűleg részeg, és a kutyákat akarja látni. Ezt a szokását már ismerte Angliából.

Rosszkedvűen nyitotta ki az ajtót, és épp meg akarta mondani, mit gondol, de a férfi zavart arckifejezését látva torkán akadtak a szavak.

– Mi történt? – érdeklődött aggódva.

Emiliano némán elbotorkált mellette, és lehuppant a nappali kanapéjára. Erőtlenül megsimogatta a kutyák fejét.

– Emiliano?

A férfi gyötrődve nézett fel, de hallgatott.

Becky leguggolt mellé, és megragadta a szabad kezét. Jéghideg volt. Szmokingkabátját nedvesnek érezte, és klórszaga volt. Ruhástul a medencébe ugrott volna? Most vette észre a felhorzsolts ujjperceket. Biztosan verekedett.

A szíve elszorult. Valami szörnyűség történhetett.

– Menj, és zuhanyozz le, hogy felmelegedj!

Emiliano lehunyta a szemét. Halálosan kimerültnek tűnt. Becky szerette volna a lehetőséggel felmelegíteni jéghideg kezét, ahogy az anyja tette vele, amikor még kicsi volt. Ehelyett felállt.

– Hozok valami forró italt.

A konyhában feltett egy kis vizet, és kakaót főzött. Helikopter repült el a ház felett. Még éjfél sincs, és a vendégek máris távoztak volna a partiról? Mi történt?

A nappali üres volt, amikor Becky visszatért a kakaóval. A fürdőszobában csobogott a víz. Emiliano nyilvánvalóan felkelt, hogy lezuhanyozzon. És utána mit vesz fel? Csak a fürdőköpeny jöhet szóba. Becky elszántan kibújt belőle, bekopogott a fürdőszoba ajtaján, és közölte, hogy letett egy fürdőköpenyt a padlóra.

Aztán megnyugtatta a kutyákat – akik természetesen érezték, hogy a gazdájukkal történt valami –, és a nappaliban várta Emilianót.

Nem kellett sokáig várnia. A fürdőköpeny, amely Becky vádlijáig ért, alig takarta Emiliano combját. A lány gyorsan elfordította a tekintetét. Ez a férfi még fürdőköpenyben is hihetetlenül szexi...

– Itt tölthetem az éjszakát?

Emiliano egyébként élénk hangja furcsán monotonan csengett.

Becky megdermedt. Valami komoly dolog történhetett.

– Természetesen – válaszolta. – Előkészítem az ágyat a vendégszobában. Addig is megihatod a kakaódat.

– Köszönöm. Csak egy kis alvásra van szükségem.

Becky az egyik szekrényben talált ágyneműt. Mivel párna nem volt, hozott egyet a szobájából.

Amikor visszatért a nappaliba, Emiliano az ablaknál állt, kakaósbögrével a kezében.

– Megvettem az ágyat. Most visszamegyek aludni. Szükséged van még valamire?

Emiliano megfordult és pislogott. Gondolatban nyilvánvalóan nagyon messze járt. Háláosan emelte fel a csészéjét.

Becky szerette volna átölelni és megvigasztalni, mert a férfi szörnyen zaklatottnak tűnt. Gyorsan összeszedte magát.

– Próbálj meg aludni! – mondta halkán, és kiment.

A hátában érezte Emiliano tekintetét.

Nem sokkal később az ágyában feküdt a sötét hálósobában, és azon tűnődött, hogyan tud majd elaludni a helikopterek hangos kerepelésétől.

Végül eluralkodott rajta a fáradtság. Utolsó gondolata Emiliano volt – mint minden este, amióta csak megismerte.

Egy idő múlva hangos kiáltások ébresztették fel álmából.